

Sygn. akt V Ca 53/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu V Wydział Cywilny Rodzinny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Hryniewicz /spr./

Sędziowie: SO Małgorzata Milkiewicz

SO Barbara Stradowska-Grzeszczuk

Protokolant: sekr. sąd. Monika Detmer

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 roku

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko K. K. (2)

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 03 lutego 2015 roku w sprawie III RC 289/14

oddala apelację.

Sygn. akt. Ca 53/15

UZASADNIENIE

Powód K. K. (1) wniósł o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego wobec córki K. K. (2) ustalonych na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 13 maja 2013 roku w sprawie III RC 629/12.

Pozwana K. K. (2) wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Ostródzie zaskarżonym wyrokiem uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach sądowych.

Orzeczenie powyższe było wynikiem następujących ustaleń i wniosków :

Obowiązek uiszczania alimentów przez powoda na rzecz pozwanej powstał na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 13 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt III RC 629/12.

W chwili wydawania wyroku w tej sprawie powód od 2006 roku nie mieszkał z rodziną i jego sytuacja materialno - bytowa nie była znana.

W tamtym czasie pozwana miała 19 lat i była uczennicą III klasy (...)w D.. Z tytułu dojazdu do szkoły pozwana ponosiła koszty wynoszące 50 złotych miesięcznie. Pozwana była pod opieką lekarza ginekologa i endokrynologa. Mieszkała z matką, która pracowała sezonowo za granicą.

Powód K. K. (1) nigdzie aktualnie nie pracuje. Decyzją Starosty (...) uznany został za osobę bezrobotną, bez prawa do zasiłku. Powód mieszka razem z córką w należącym do niego budynku, gdzie zajmuje piętro domu. Samodzielnie ponosi koszty związane z utrzymaniem użytkowanej przez siebie części mieszkania.

Pozwana K. K. (2) ma 21 lat. W kwietniu 2014 roku ukończyła naukę w szkole średniej, zaliczając także egzamin zawodowy. We wrześniu 2014 roku pozwana zarejestrowała się w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna, bez prawa do zasiłku. W listopadzie 2014 roku urząd posiadał oferty pracy zgodne z kwalifikacjami pozwanej. W tym czasie K. K. (2) rozpoczęła naukę w Zespole Szkół Centrum (...), gdzie rozpoczęła kwalifikacyjny kurs zawodowy w zakresie(...). Zjazdy w tej szkole odbywają się w piątki od godziny 13.00 do godziny 18.00 i w soboty od godziny 08.00 do godziny od 12.00 do 14.00.

Ponadto w roku szkolnym 2014/2015 pozwana została słuchaczką pierwszego semestru Policealnej Szkoły Ż. w zawodzie florysta. Nauka w tej szkole trwa 2 semestry. Zjazdy w tej szkole odbywają się dwa, trzy razy w miesiącu w sobotę i niedzielę. Pozwana mieszka z matką w domu powoda. Dokłada się do kosztów jego utrzymania co miesiąc kwotą wynoszącą 350 złotych.

Matka pozwanej nadal pracuje sezonowo za granicą. Pozwana w okresie od 24 listopada 2014 roku do końca grudnia 2014 roku pracowała w ramach umowy zlecenia na stanowisku sprzedawcy zarabiając 350 złotych miesięcznie.

W świetle powyższych ustaleń, Sąd I instancji uznał, że żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd I instancji uznał, iż wykazywane przez pozwaną wydatki są zawyżone oraz odmiennie, aniżeli pozwana ocenił jej możliwości samodzielnego przyczyniania się do zaspokojenia własnych potrzeb.

Sąd orzekający wskazał, że obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka mieści się w katalogu obowiązków troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka nałożonych przepisem art. 96 kro. Obowiązek ten nie jest ograniczony przez żaden sztywny termin, a w szczególności - przez termin dojścia przez alimentowanego do pełnoletności. Nie jest także związany ze stopniem wykształcenia w tym sensie, że nie ustaje z chwilą osiągnięcia przez alimentowanego określonego stopnia podstawowego lub średniego wykształcenia. Jedyną miarodajną okolicznością, od której zależy trwanie bądź ustanie tego obowiązku, jest to, czy dziecko może utrzymać się samodzielnie.

Pozwana ma ukończoną szkołę średnią i wyuczony zawód, powinna zatem wykorzystać uzyskane dotąd kwalifikacje, co zdaniem Sądu I instancji, pozwoli jej utrzymać się samodzielnie. Jak wynika bowiem z treści pisma nadesłanego z urzędu pracy dysponował on ofertami pracy zgodnymi z kwalifikacjami pozwanej, z których powinna skorzystać uzyskując dochód co najmniej na poziomie minimalnego wynagrodzenia. Do wykonywania wyuczonego przez pozwaną zawodu nie są wymagane dodatkowe umiejętności, a w szczególności te, które zamierza zdobyć ucząc się zaocznie. Zatem fakt pobierania przez pozwaną nauki nie może uzasadniać dalszego trwania obowiązku alimentacyjnego powoda, skoro dotychczasowe kwalifikacje pozwanej zapewnią jej poziom życia porównywalny do poziomowi życia K. K. (1), a podjęta nauka nie ma znaczenia dla jej perspektyw zawodowych.

Sąd Rejonowy zauważył też, iż o zakresie jak i konieczności kontynuowania obowiązku alimentacyjnego nie decyduje to w jaki sposób powód wywiązywał się ze swoich obowiązków rodzicielskich i poczucie u pozwanej wyrządzonej jej krzywdy, lecz fakt, że jej wiek i wykształcenie pozwalają jej na podjęcie pracy i uzyskanie wynagrodzenia zapewniającego utrzymanie.

Z tych wszystkich względów uwzględniono powództwo w całości.

W apelacji od powyższego wyroku pozwana zarzuciła – jak wynika z treści apelacji -sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego. W szczególności skarżąca wskazała, że nie ma faktycznych możliwości zarobkowych, a nawet jeśli są oferty pracy, to pracodawcy wymagają doświadczenia zawodowego, którym skarżąca nie dysponuje.

Sąd pozbawił pozwaną jedyne go dochodu jakim dysponowała, czym spowodował, że pozostaje ona w niedostatku. Ponadto powód pracuje zawodowo i ma dochody, z których mógłby realizować obowiązek alimentacyjny.

W konsekwencji pozwana domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń, a z zebranego materiału dowodowego wysnuł trafne wnioski, które zawarł w motywach rozstrzygnięcia.

Powtarzanie ustaleń Sąd Rejonowy jest zatem zbędne, ponieważ Sąd odwoławczy w pełni je akceptuje.

Odnosząc się do zarzutów apelacji należy wskazać, że w niniejszej sprawie Sąd orzeka o obowiązku rodzica w kwestii partycypowania w kosztach utrzymania dorosłego dziecka. Ten obowiązek jest uzależniony-co zresztą Sąd I instancji wskazał -od osiągnięcia możliwości samodzielnego utrzymania się przez uprawnionego.

Z chwilą spełnienia tej przesłanki rodzic nie ma obowiązku -niezależnie od swojej sytuacji materialnej- łożyć alimentów na dziecko (choć może oczywiście wspierać je dobrowolnie finansowo).

Jak słusznie zauważył Sąd orzekający pozwana zdobyła zawód technika żywienia i gospodarstwa domowego, ma średnie wykształcenie. Pobierana przez nią aktualnie nauka nie odbywa się na wyższym od posiadanego etapie edukacji i nie ma na celu zdobycia większych umiejętności w wyuczonym zawodzie.

Pozwany zatem nie ma obowiązku utrzymywać -choćby częściowo- pozwanej, gdyż może ona podjąć pracę i samodzielnie zapewnić sobie środki finansowe na własne utrzymanie, w tym na dodatkową naukę.

Oferty zgłaszane przez pracodawców -wbrew zarzutom apelacji- nie dotyczą tylko osób z doświadczeniem zawodowym, gdyż były tam między innymi oferty staży absolwenckich, a osoby które taki staż odbywają, z założenia nie mają doświadczenia zawodowego.

Wreszcie nie sposób podzielić poglądu skarżącej, że zaskarżony wyrok, stosownie do którego nie będzie ona otrzymywała alimentów, sprawił ją w niedostatek, gdyż osoba zdolna do pracy i taka, która osiągnęła zdolność do samodzielnego utrzymania nie może pozostawać w niedostatku.

Definicja tego pojęcia (przytoczona przez Sąd I instancji w motywach rozstrzygnięcia) wyklucza bowiem praktycznie możliwość pozostawania w niedostatku zdrowej, młodej i zdolnej do zatrudnienia osoby.

Wreszcie zarzut dotyczący sytuacji materialnej powoda i dochody osiągane przez niego są o tyle w sprawie nieistotne, że kluczowe znaczenie w sprawie ma możliwość pozwanej samodzielnego utrzymania, a sytuacja finansowa zobowiązanego w tej sprawie jest drugorzędną sprawą.

Zaskarżony wyrok jest zatem prawidłowy, a apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu stosownie do przepisu art. 385 kpc